

מסורת הש"ס

(6) רש"י מח"ל.

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה וזה מנהגו
ס' שם מנהג שמעיה
למק:

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

מב.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פכ"ז מה' שנת
הכלה ד שנת לאין סו
טושי' ל"ח ס' ש' שפ"ק
ג:
ב ב מ"י ש' ה' ס' שנת
ש' טושי' ל"ח ס' ש'
תג:

רבינו חננאל

ואסיקא, דבולי עלמא
מיד לא וזכא בשוגג
שלא בפקוס פליגי, תנא
קמא סבר בשוגג שלא
בפקוס שרי, ור' נחמיה
אמר אפילו בשוגג נמי
בפקוס אין, שלא
בפקוס לא, איני והא
פיקתני בהדיא ר' נחמיה
אורי' אלעזר בן יעקב
אמר לפרוס אסורין עד
שיחזרו למקום שוגגין,
מכלל דתנא קמא סבר
במוד נמי שרי, אלא לאו
ש"מ תנאי היא ש"מ, אמר
רב נחמן אמר שמואל מי
ישאניו יודע תחום שבת,
מהלך אלפים פסיעות
בינוניות וזהו תחום שבת,
ועוד אמר רב נחמן אמר
שמואל שבת בבקעה
והקפסה גוים מחיצה
בביתין ואוכפות
ומשואות וכוונא בתן
בשבת, מהלך בה אלפים
אמה ומטלטל בכרלה על
ידי זריקה, רב הונא אמר
מהלך בה אלפים אמה
דאינו תחומיה, ומטלטל
בה בדי מחיצה, דאע"ג
דנקפס מחיצה נעשית
כאילו נפרצה המחיצה
הריב"ז [ב]מלאה למקום
האסור לה שהוא חוץ
לתחום, ואילו הייתה
ההקפה כאלפים אמה או
פחות היה מותר לטלטל
בכרלה, אבל כיון שהיא
יור נעשית כאילו נפרצה
במקום האסור, לו ועל ידי
זריקה נמי אינו מטלטל
גזירה שמא ימסור אחר
חפצו ויצא חוץ לתחום,
רב הונא וכן א"ר חייא בר
אבא רב הונא, א"ל רב
נחמן לרב הונא לא פלוגי
עליה דשמואל דאמר
ומטלטל בכרלה על ידי
זריקה, דהא תניא כוותיה

מבבל דתנא קמא במוד נמי שרי, נראה להלכתא כחננאל קמא
ואף על גב דקיימא לן משנת רבי אליעזר קב ונקי הכא
לא קיימא לן כוותיה אלא כרנן כיון דסבר רב שפא כרנן ואף
בשוגג שלא במקומן נראה להלכתא כח"ק דשרי מנהגמרין במוד
במקומן כולי עלמא לא פליגי דאסור

כי פליגי בשוגג שלא במקומן ואם כן
דרכ שפא דשרי במוד במקומן כ"ש
דשרי בשוגג שלא במקומן ועוד
דקיימא לן דלא קנסין שוגג אטו
מוד לא נדאורייתא ולא כדכרנן
מיהו על כרחך הא דאסור רבנן
שוגג שלא במקומן לאו משום דקניס
שוגג אטו מוד דהא במקומן לא
קניס שוגג אטו מוד אלא משום כיון
דאין להן אלא ארבע אמות גזרינן
דילמא חמי להוציאן חוץ לארבע
אמותיהן וכן איתא בירושלמי דקאמר
ר' נחמיה דלמך עד שיחזרו למקומן
שוגגין אחיה כר"מ דלמך המכשל
בשנת שוגג יאכל ואף ע"ג דהכא
בבבלי ישראל זה מותר לישראל אחר
ואמרין לקמן (דף מו:) דחפלי
נכריס קוין שציה ולא גזרינן שמה
ויזיל חוץ לעיר יש חלקן בין עיר
לארבע אמות ועוד דכשנעשה ע"י
נכרי לא החמירו ועוד אלא דחפלי
נכרי קוין שציה היינו גזרונו נעלים
דנכריס אטו נעלים דישלאל ומשום
הכי לא גזרינן שמה ויזיל דלא גזרינן
גזירה לגזירה: **ונכריס** שהקפסה
בחוץ, בירושלמי מוקי לה כרבי
יהושע ומיהו כקונט' פ"י דאחיה נמי
כר"ג דלמך נמנוהו דנדר או כסדר
מהלך את כולה ואע"ג דלא שבת
באור מחיצות מנעוד יוס דלא הקילו
חכמים אלא הסס דאין לו אלא ארבע
אמות אבל הכא דק' לו אלפים לא
הקילו: **ומטלטל בכרלה** ע"י
זריקה, נראה לר"י דאף תוך אלפים
מטלטל ע"י זריקה אבל כי אורחיה
אינו מטלטל אלא ארבע אמות דלענין
טלטול כי אורחיה נפרצה למקום
האסור לה:

ונטלטל בכרלה ע"י זריקה,
אע"ג דרב הונא אית

ליה בסוף פ"ק (דף ט"ז) דשבת גורמת
והכא נאסר בתחילת שבת לא דמי
להכא דרב הונא מודה במחיצה בשבת דשבת מחיצה:

לא
כגון שהקפסה לדור בתוכה דאי לאו הכי ביותר מצית סאתים לא
משתריא לטלטול בה אלא ד' אמות: **מהלך כס אלפים**, דלא מהני ליה הכי
נכריס ונתנוהו דנדר או כסדר דאע"ג דלא שבת באור מחיצות נעשית לו
כארבע אמות ומהלך את כולה הסס הוא דמי שהוציא או
נכריס אין לו אלא ארבע אמות הקילו חכמים אלא לו היקף מחיצות כארבע
אמות אבל הקונה שציה שיש לו אלפים אמה לא
הקילו חכמים אלא להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן
שבת באורין ומדע דהא רב הונא וחיא בר רב תלמידי דרב
נינה ואמר רב [ע"ג] הלכה כרנן גמליאל דנדר וסדר והכא אסרי כשמואל
ובמחצית נמי הכי תנן לקמן בפ' כ"ד מעשרין (דף ס"א) ומודד
שאמר ונתני לו אלפים אמה אפילו סוף מדתו כלה במערה אינה לו
כארבע אמות ואילו הוציא או נכריס ונתנוהו כה מהלך את כולה
והא דברי הכל היא: **ומטלטל בכרלה**, אפי' חוץ לאלפים שאין לו רשות
להלך מותר לטלטל ע"י זריקה כדלמך מותר לטלטל ע"י זריקה כלומר
מותר לזרוק דהא שם דקיימא לן [ועל כן] מחילה העשויה בשבת שמה
מחילה וממילא שמשנין דבסוף אלפים מטלטל דכרו דהא מחיצות נינהו:
ומטלטל כארבע אמות, כאלו לא היתה שם מחילה וטפי מארבע לא ואפילו בזריקה דלא שני
לן בין טלטול כי אורחיה לטלטול דזריקה אלא במקום שמוחר
לטלטל ואסור להלך כגון מחוץ התחום אלא בתחום אלא ארבע אמות
אסור תרייהו אסרי ויזין דאסור ליה רב הונא לטלטל באלפים שלו אפילו
בזריקה נמי אסור ליה רב הונא לטלטל באלפים שלו אסור ומשום שמה
ימשך אחר חפצו יעטלס כי אורחיה נפרצה למקום האסור לה ואי לא גזר
שמה ימשך לטלטל חוץ לאלפים בזריקה: **עליה דשמואל**, דרב נחמן
משמיה דשמואל אמרה: **דפניא כווסיה**, דלא גזרינן שמה ימשך:
היה

רבי נחמיה אומר במקומן, אם חזרו למקומן יאכלו אבל שלא במקומן
כל זמן שכן חוץ לתחום לא יאכלו: **מאי במקומן**, דשרי רבי נחמיה
הכי חזרו: **אי נחמא**, אפילו במוד דחשיב להו אטסין והו כהוציא או
נכריס והחזירו: **וספיקא**, אחריתי

נחמיה אמר לעולם אסורין כו' אלא
לאו, על כרחך האי במקומן בשוגג
קאמר מכלל דת"ק אף במוד שרי
הכא דחזרו ותרתי קולי אית ליה:
וחסורי מחסרה כו' שלא במקומן,
שלא חזרו הוא דבמוד לא יאכלו אם
יאלו במוד אבל חזרו במקומן (וזהו)
במוד נמי יאכלו: **ואסא רבי נחמיה**
למימר, האי בשוגג יאכלו במוד לא
יאכלו דקאמר אשלא במקומן אינו כן
אלא במקומן אימא דאסור חזרו למקומן
בשוגג יאכלו אם במוד לא יאכלו ות"ק
אית ליה דרב שפא: **לא במוד**, אפי'
במקומן לת"ק אסור ומתני' לא תחסי'
אלא כדקתני דלא איירי תנא קמא
בחוזה כלל ורבי נחמיה אשלא
במקומן אחא לאפלוגי דקאמר תנא
קמא שוגג יאכלו ואחא רבי נחמיה
למימר האי חילוק דיהבת בין שוגג
למוד לאו אשלא במקומן אימא
אלא במקומן והכי קאמר ר' נחמיה
חזרו במקומן יאכלו כהאי שוגג
דקאמרת אבל שלא במקומן אפילו
בשוגג לא יאכלו: **וסא מדפני**, נהך
אחריתי לעולם אסורין כו' מכלל
דבתרתי פליגי ותנא קמא במוד
במקומן נמי שרי דאי חזרו קולא הוא
דמיקל ור' נחמיה כההוא הוא דפליגי
הכי איבעי ליה למיתני כדמי' בקמייתא
במקומן יאכלו שלא במקומן לא יאכלו
ואלא ידענא דאשוגג דשרי תנא קמא
שלא במקומן קאחא רבי נחמיה למימר
הא דשוגג דשרי במקומן הוא דשרי
שלא במקומן לא ומתנא לעולם
אסורין עד שיחזרו שוגגין שעת מניה
(6) למ"ק דשרי הכא דאכא חדא
להחריא כגון שוגג שלא במקומן או
מוד במקומן כיון דאכא חדא
לטיבוחא וקאמר רבי נחמיה לעולם
אסורין עד דאכא תרתי להחריא
שוגג ובמקומן ולעולם תנאי היא:
פסיקא בינונית, דרך הליכתו של
אדם אמה: **שבת כנקטה**, יש לו

ממקומו אלפים אמה לכל רוח: **והקפסה נכריס מחיצות בשבת**, ולדירה
כגון שהקפסה לדור בתוכה דאי לאו הכי ביותר מצית סאתים לא
משתריא לטלטול בה אלא ד' אמות: **מהלך כס אלפים**, דלא מהני ליה הכי
נכריס ונתנוהו דנדר או כסדר דאע"ג דלא שבת באור מחיצות נעשית לו
כארבע אמות ומהלך את כולה הסס הוא דמי שהוציא או
נכריס אין לו אלא ארבע אמות הקילו חכמים אלא לו היקף מחיצות כארבע
אמות אבל הקונה שציה שיש לו אלפים אמה לא
הקילו חכמים אלא להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן
שבת באורין ומדע דהא רב הונא וחיא בר רב תלמידי דרב
נינה ואמר רב [ע"ג] הלכה כרנן גמליאל דנדר וסדר והכא אסרי כשמואל
ובמחצית נמי הכי תנן לקמן בפ' כ"ד מעשרין (דף ס"א) ומודד
שאמר ונתני לו אלפים אמה אפילו סוף מדתו כלה במערה אינה לו
כארבע אמות ואילו הוציא או נכריס ונתנוהו כה מהלך את כולה
והא דברי הכל היא: **ומטלטל בכרלה**, אפי' חוץ לאלפים שאין לו רשות
להלך מותר לטלטל ע"י זריקה כדלמך מותר לטלטל ע"י זריקה כלומר
מותר לזרוק דהא שם דקיימא לן [ועל כן] מחילה העשויה בשבת שמה
מחילה וממילא שמשנין דבסוף אלפים מטלטל דכרו דהא מחיצות נינהו:
ומטלטל כארבע אמות, כאלו לא היתה שם מחילה וטפי מארבע לא ואפילו בזריקה דלא שני
לן בין טלטול כי אורחיה לטלטול דזריקה אלא במקום שמוחר
לטלטל ואסור להלך כגון מחוץ התחום אלא בתחום אלא ארבע אמות
אסור תרייהו אסרי ויזין דאסור ליה רב הונא לטלטל באלפים שלו אפילו
בזריקה נמי אסור ליה רב הונא לטלטל באלפים שלו אסור ומשום שמה
ימשך אחר חפצו יעטלס כי אורחיה נפרצה למקום האסור לה ואי לא גזר
שמה ימשך לטלטל חוץ לאלפים בזריקה: **עליה דשמואל**, דרב נחמן
משמיה דשמואל אמרה: **דפניא כווסיה**, דלא גזרינן שמה ימשך:
היה

